

Smulek se k uniformě nehodí

Tak mne napadlo, že by někoho mohlo napadnout, že mne nenapadlo vzpomenout na své vojenství. Popřípadě vás nenapadlo, že jsem uniformu vojenskou vůbec nosil. (Také možnost.) Pravda, veškerí doktoři, které jsem před přijímacím (odvodovým) řízením na vojenské správě navštívil, mi tvrdili: „Tebe na vojnu může vzít jen Mengele.“ Avšak lapiduší na vojenské správě nabyli jiného názoru, nejspíš za každou lapenou dušičku dostávali hodnotné dary a dovolené na Sibiři, nebo tak něco. Nevím. Ale jedno jisté je. Nastoupil jsem ke stavebnímu vojsku. Přezdívali nás „Petoši“, něco jako v padesátých letech pětépáci, ale to v osmdesátých letech, kdy armáda patřičně zmodernizovala, nebylo vůbec možné pětépáka vyslovit. Naopak já jsem na tuto, rádobu hanlivou přezdívkou, byl patřičně pyšný, neb jsem

vlastně nepatřil do armády jako takové, ale náš vojenský tým sestával buď z kriminálníků, jimž nebyla dána důvěra nosit zbraň, nebo ze „štátsryplů“, již by zbraň neunesli, nebo by o ni zakopli, popřípadě nepochopili, jak se to používá.

Jako „štátskripl“ jsem nastoupil velmi nerad na základní vojenskou službu k lopatě a podobným (mně neznámým) instrumentům. Hned na začátku jsem pochopil, že jsem vlastně ukrutný simulant. Nastoupil se mnou i tříadvacetiletý bojeschopný kolega po dvou infarktech. To jsem se zastyděl, že mé choroby nemají takový dopad při rozhovorech mezi námi „štátskryply“. Na první stavbě se sesypal ještě více rachitický člověk než já a již jsme ho neviděli. Poslali jej domů pro nezpůsobnost k vojenské službě. Postupně naše řady řídly. Kriminálnici byli v pohodě, setrvali, jen

občas někoho převezli za tlustší mříže, neb někde „udělal trafikou“, či něco podobného.

Mně se přihodilo něco velmi zázračného. Ve vojenském útvaru, kde jsem započal svou velmi zbytečnou kariéru, působila jakási dosti nepovedená kapela. Byl jsem se podívat na jejich zkoušku a všiml si, že vykulené oko nemám jen já, ale i „špagát“ (rozuměj absolvent vysoké školy, který již na vejšce prošel jakýmsi vojenským výcvikem. Tudiž již četař - tři lesklé ptačí trusy na každém rameni.) Budeme mu říkat Oplatek. I Oplatek si všiml mého udiveného, vyděšeného výrazu, dali jsme řeč a zjistili, že jsme oba kytaristé, a dokonce i podobného zaměření. On více bluesman a já více rocker. Po chvíli společného drnkání jsme se začali velmi hezky doplňovat. Přibyl ještě Rozbořil s obsáhlou sestavou bicích a Timko s baskytarou a velkou chutí hrát. Založili jsme „Spěch“. Kulturní pracovník („guma“ politruk) uspořádal soutěž, v níž jsme snadno vyhráli nad tou druhou kapelou. Zatímco oni hledali dva akordy, my měli odehráno sedmdesát tónů. Postoupili jsme do meziúvarového kola a zase jsme zvítězili.

Mimoděk vzpomenu na nezapomenutelné. Vrchnost vojenská („gumy“) nám samozřejmě zajišťovala i vystoupení pro civilisty v rámci prezentace armády. A tak jsme vyrazili zahrát do dětského domova. Nevzpomenu si na místo ani na název. Byl to takový malý zámeček. Měli jsme

strach, jak uspějeme se svým zvláštním hudebním zaměřením, a tak jsme každý sáhl do svých pamětí a během týdne sestrojili různé Olympiky, Katapulty a Nováky a vůbec... Přijeli jsme s obrovskou trémou. Začali jsme ze zeleného vojenského nákladního auta stěhovat aparaturu a pojednou se tam ukázali dva malíci kluci a nesli basu piva. Sotva to unesli, ale byli obrovsky pyšní a důležití. „To máte od soudruzek vychovatelek!“ (Teď mi při vzpomínce dojetím utekly slzičky.) Tréma byla pryč. Koncert se povedl, děcka tleskala i na ty nejnepochopitelnější skladby v pětičtvrtčním taktu.

Ale abych se vrátil k názvu povídky. Měla přijít soutěž, kde již bylo nějaké zadání. To už se o naši kapelu nestaral náš politruk, ale okruhový (jak to nazvat – konsolidace vojenských útvarů spadajících... hele, nazvu to krajské kolo). Konkrétně major Zázvorka z Hodonína. Dodnes mu děkuji za podporu. Vždy měl vodku a úsměv. Velmi milý pán s pochopením pro muziku. Zadání znělo: „Musíte zahrát alespoň jednu skladbu ze Zlatého palcátu. Vezměte text, nebo hudbu.“ Otevřeli jsme huby: „Cože???“ Dodnes vlastně nevím, co Zlatý palcát je, ale byly k dispozici noty a texty. Po prozkoumání dostupných materiálů přišel Oplatek s textem „Smutek se k uniformě nehodí“. Prostudoval jsem partituru, ta naznačovala, že to bylo aranžováno pro dechovku. Když jsme se navzájem prohlédli a zhodnotili nástroje ve zkušebně, vojenské knihovně, uznali

jsme, že trumpet se nedostává. Jenže text byl tak vyzývavý, že jsme se do toho s vervou pustili s těmi dráty na dřevě a paličkami páně Rozbořila.

Nechci nikterak shazovat pana textaře, text byl cílený a asi i dobře zaplacený. Vyzdvihnout neochvějnost československého vojáka. Povedlo se mu to a my jsme to s plnou odpovědností uskutečnili. Jak jsme dopadli, se, čtenáři, dozvíš na závěr. Teď tedy ke kýženému textu.

Pro přehlednost situace – dívka píše vojákovi...

*Dostal jsem včera
dopis od milé*

Prosim tě přestaň mi už psát

*Odpust' mi to a přestaň
myslet na chvíle*

*Když's mi říkal, láska,
mám tě rád.*

K tomu mám jen jednu poznámku. Takový dopis na vojně dokáže člověka postavit i před sebevraždu. Ale textař pokračuje a posouvá adresáta na vyšší větev:

*Říká se, že láska
hranic nepozná*

A pravá láska nezná klam

*Ale život není píseň
libezná, to se stává*

Ty nikdy nezůstaneš sám

Aha! Nezůstane sám, když ho opustila? Jenže neohrožený voják má odpověď, jež způsobí dívce doživotní trauma. Tady je refrén:

Pro přehlednost situace – voják reaguje v refrénu:

Smutek se k uniformě nehodí

*I když jsem tě, děvče,
měl tak rád*

Tvíj dopis není jen věc náhody

*Já si cením, že mi
nechceš lhát*

Smutek se k uniformě nehodí

Tak se měj, já ti volnost dám

A pro trápení nemám důvody

Protože spoustu přátel mám

No není to idiot? Myslím, že se textař pod dílo nepodepsal, neboť každý, kdo na vojně přišel o holku, by si ho našel a způsobil by mu rozsáhlé zlomeniny.

Víte, co se stalo? Vyhráli jsme soutěž. Dokonce každému z nás dala porota diplom za vynikající hudební projev. Sám předseda poroty nám při balení aparatury přednesl otázku, zda budeme po vojenské službě pokračovat. Že prý naposledy, kdy takto hodnotil kapelu, byla to skupina Elán. My jsme mu řekli, včetně špagáta, že si to jen potřebujeme odkroutit a vypadnout ze zelené díry. Byl zklamán. A diplom? Ví, že byl v šuplíku, ale po rozvodu... Kde je mu konec. Byl jsem naň pyšný... Moje holka mne na vojně neopustila, vzal jsem si ji za ženu a máme hezoučké dvě dívky. Sice spolu již nejsme, ale kamarádi jsme zůstali. Ale co je s těmi kluky, co o tu holku přišli, ani nechci vědět, neboť:

Smutek se přeci
ke mně nehodí!

Váš Hypulík

